

EDO BRUNNER

AUDI A5 CABRIOLET

Edo Brunner test elke maand een vette bak en nu het zonnetje schijnt is een cabrio wel wat. Met ringen in de neus

ALS IK TOCH EENS BUITEN WOONDE en een grote, oude hooischaar had omgebouwd tot parkeergarage, voor mezelf, waar misschien wel twintig auto's in konden. Ik denk dat er geen andere cabrio's zijn die het principe van cabrio-rijden zo samenvatten als de Audi A5. Alles valt op zijn plek.

Toen ik 'm ophaalde bij de importeur en te horen kreeg dat het om een schamele tweeliter-versie ging, was ik een beetje beteuterd. Twee zielige litertjes onder de motorkap: ik voelde me een beetje als een puber met een tweedehands Golfje 1.2 van 3.000 euries die dan was opgepimpt met een GTI Turbo pakket ter waarde van 12.000 euro. Génant als de tering.

Een beetje balorig reed ik in Leusden het importeursterrein af. Gelukkig was het weer redelijk, veel zon, alleen niet echt heel warm. Kan mij het schelen, dacht ik, dankie open. Ik heb het toch bijna nooit koud want ik heb een beetje een laagje isolatiemateriaal op m'n botten dus hup-pacee, karren zonder dak. Terwijl ik zo over de polderweggetjes sukkelde, merkte ik dat dat ouderwetse cabrio-torsiegevoel er ook nog in zat. Ik bedacht me dat autofabrikanten natuurlijk een zo stijf mogelijk chassis willen maken tegenwoordig, maar ik vindt het eigenlijk juist wel een leuk gevoel. Leuk juist dat de koets af en toe een beetje tordeert wanneer je een hobbelig weggetje berijdt. *I love a bumpy road.*

Trouwens, *a bumpy road* is ook altijd de ultieme autotest. Mijn vader was vroeger een fervent Franse-autorijder. Als-ie dan weer een testrit ging maken met een Renault 16 of 20 of 30 of een Citroën CX Break of een Peugeot 309 voor m'n moeder, dan reden we altijd even dat stukje weg waarop alle zwakke plekken van een auto zich direct manifesteerden. Vooral de vering en de schokbrekers werden op die manier grondig beproefd. Ik denk wel eens dat dat stukje weg de enige reden was waarom mijn vader nooit een Duitse auto heeft gekocht. Met een Franse auto zweefde je over de keien en de kuilen. Al hele-

maal met een Citroën. Met een Duitser denderde je over dat straatje met je nieren in je hals en je harses tegen het plafond van je auto, wat die gekke moffen probeerden te compenseren met een soort van trampolinstoelen. Wat voor ons (de kinderen) de testrit nog leuker maakte.

Toen ik mijn eerste luxewagen kocht, een heuse Renault 25 V6 Injectie, 2.8 liter, automaat, leren stoelen, airco, cruisecontrole, Franstalige boordcomputer, elektrische stoelen, radio-afstandbediening op het stuur, spoiler op zijn kont, et cetera, was het eerste dat ik deed het hobbelige weggetje berijden. Met mijn vader, om hem te laten zien en te laten voelen wat een fijne bak ik had gekocht. Overigens ben ik van mening dat de stoelen uit mijn Renault 25 de beste, comfortabelste en lekkerste stoelen waren die ooit op de hele

grote lijnen nog steeds zo is. Gek hè? Dat in al die jaren van technologische ontwikkelingen autofabrikanten blijkbaar nooit elkaars sterke punten hebben willen jatten.

Duitsers zijn nog steeds stug en hard geveerd en BMW heeft er in de jaren negentig en begin 2000 een sport van gemaakt om ook nog elke vorm van zachtheid uit de stoelen te halen. Een gemiddelde Fransoos? Immer nog comfortabel geveerd, maar meestal een plasticen rammelkar.

Dus elke keer als we over dat weggetje reden met een Opel of een Audi of een Mercedes, dan wist ik dat je van dat type dan eigenlijk het best de cabrio-versie moest kopen omdat je dan een stuk minder koppijn zou hebben van het stoten van je kop tegen een dak dat ineens toch lelijk in de weg bleek te zitten en maar weinig voordelen leek te hebben. Ik dacht

'Oké, een Duitse bak stuitert, ma tweedehands Fransoos kleppert ooit een soort van vast zat'

planeet voor een auto ontwikkeld zijn. Maar dat terzijde.

Het enige wat je alleen nooit moet doen, is dat stukje weg rijden als je een tweedehands Franse auto wilt testen om te kopen. Oké, een Duitse bak stuitert, maar bij een tweedehands Fransoos kleppert alles los wat ooit een soort van vast zat. Dan kwam je terug bij dat handelaartje en dan lag het hele dashboard op de grond, en de handgrepen hingen los van het plafond, de zonnekleppen lagen op je schoot en je binnenverlichting bungelde aan de draadjes waarmee ze aangesloten waren. Het grappige is dat als je naar dat soort karaktereigenschappen van Duitse en Franse auto's kijkt, dat het dan eigenlijk in

dus dat deze A5 cabrio, omdat het maar een tweelitertje was, een gezellige sukkelkar zou zijn, om heerlijk mee te cabriocruisen. Dak dicht, lol weg. Het tegendeel bleek waar.

Toen ik per ongeluk eens flink gas gaf, kickte de turbo in en accelereerde ik zo hard dat mijn Duitse vriend z'n eigen spoor moest zoeken. Ik voelde de banden slippen en zijn kont zoeken naar de juiste plek op de weg en terwijl ik aan het stuur z'n bips weer rechtuit corrigeerde, ontglipte mij een vreugdevloek. Wat is dat? Dat is meer dan genoeg vermogen en *power* om heel leuk mee te komen, niks geen Jackie O.-hoofdhoekjesauto maar een volwaardige mannenbak.

Ineens begon de Audi me te bevallen en het idee dat ik er eentje wilde kopen, begon ook steeds realistischer te lijken. Wat wil je nog meer: een hele ruime tweezitter met een redelijke kofferinhoud – zeker als het dakje dicht zit – en een motor die je lol geeft en een heel dege-lijke indruk achterlaat. Ook het tempo waarop het kapje open en dicht gaat, bevat me zeer. Ik denk dat Audi de hoofdprijs behoort te krijgen voor de mooiste en begrijpelijkste navigatieappa-ratuur. Wat een feest om naar de *graphics* te kijken van je navi: je ziet ineens de hele streek waar je rijdt op de kaart waar-door je extra veel zin krijgt om ook nog even dat andere weggetje dat je op de kaart ziet te checken. Dat allemaal voor maar 73.000 ballen. Ik vond het ineens niet duur. Al dat moois voor zo weinig.

ar bij een alles los wat

Ik ben op de laatste avond dat ik de auto mocht proberen met mijn moppie van Vianen naar Culemborg gereden, over de dijk, langs de uiterwaarden en met het pontje naar de overkant terwijl de zon achter de bomen aan de horizon zakte. Toen we over de andere oeverdijk terug reden naar huis, kleurde de lucht geel, oranje en roze en de laatste licht-strookjes streelde het Hollandsche plat-teland. Dat alles terwijl mijn meisje en ik tevreden en romantisch, gelukkig de com-fortabele zetels van de Audi A5 Cabriolet bezaten en een warm verwarmingsbriesje langs ons gezicht voelde stromen en de poolster al zagen aan het donkerblauwe firmament.

